

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εθός Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Κ, (συνέχεια). — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υιοῦ) : ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μετάφρ. Λάμπρον Ἐρνάλη, (τέλος). — Marc de Chandclair: ΤΟ ΔΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ, διήγημα, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἔν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσοῦ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

Ὅσοι τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» μετοικήσωσι κατὰ τὴν 1^{ην} Σεπτεμβρίου, παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν τὴν διεύθυνσιν τῆς νέας αὐτῶν κατοικίας, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ ἀταξία καὶ βραδύτης περὶ τὴν διανομὴν τοῦ φύλλου.

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

εἶνε ὁ τίτλος τοῦ νέου ἔργου, ὅπερ ἀρμόμεθα δημοσιεύοντες ἀπὸ τοῦ ἐπομένου φύλλου τοιαύτης δὲ ἔτυχε τοῦτο εὐμενοῦς ὑποδοχῆς ἐν Ἰσπανίᾳ, ὥστε ἔνδεκα ἐκδόσεις ἤδη ἀριθμεῖται.

Ἡ **Πεπίτα Χιμένεσ**, ἀνεδημοσιεύθη ἐν ἐπιφυλλίδι εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς Μαδρίτης *Revista de España* καὶ *Imparcial*, μεταφράσθη εἰς ἀπάσας σχεδὸν τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ἐν δὲ τῇ ἀγγλικῇ ἐδημοσιεύετο συγχρόνως ἐν Λονδίῳ καὶ Ἀμερικῇ, δὲν ἰστέρησε δὲ καὶ ἡ *Journal des Debats* νὰ παράσῃ τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῆς ἐκτενῆ τῆς **Πεπίτας** περίληψιν, σχεδὸν μετάφρασιν.

Ἡ ἔκτακτος ὑποδοχῆ, ἧς ἔτυχε τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, δέον ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸ πρωτότυπον καὶ μάγον τοῦ ὕφους, τὰς βαθεῖας ψυχολογικὰς γνώσεις, εἰς τὸ λεπτόν καὶ σκιωπικόν, τέλος, πνεῦμα τοῦ συγγραφέως **δὸρ Ἰωάννου Βαλέρα** — τοῦ γονιμιωτάτου καὶ ἀναμφισβόλου τοῦ λεπτοτάτου τῶν συγγραφέων τῆς συγχρόνου ἰσπανικῆς φιλολογίας, — ὅστις, ἐν τῷ νέῳ τούτῳ ἔργῳ, ἀναδείκνυται ὡς ἀριστος ἀνατόμος τῶν ἀποκρύφων τῆς ψυχῆς.

Οἱ ἀναγνώσται τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων**, πεποιθήμεν, θὰ διέλθωσιν εὐάρεστους ὥρας, ἀναγινώσκοντες καὶ ἐπίετοι συμμετέχοντες τῶν πόνων τῆς συμπαθοῦς **Πεπίτας**.

Ἡ μετάφρασις ἐγένετο ἐκ τοῦ ἰσπανικοῦ πρωτοτύπου, ὑπὸ τοῦ κ. **Ἀρταρίου Φραβασιλῆ**.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Η ΠΙΜΗ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ

[Συνέχεια]

Α'

Ἦτο Κυριακῆ.

Ὁ καιρὸς ψυχρὸς καὶ ὀμίχλωδης ἠνάγκαζε τοὺς Παρισίους νὰ μένωσιν εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν.

Εἰς τὰ πρόσθετα οἱ διαβάται ἦσαν

σπάνιοι καὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σανοῦ καὶ Κορμέλι, ὅπου συνήθως τόση ὑπάρχει κίνησις, οὐδεὶς εἰργάζετο εἰς τὰς παιδιὰς, οἱ ἐργάται δὲ πάντες ἦσαν κατάκλειστοι εἰς τὰς καλύβας αὐτῶν.

Ἦτο ἡ κακῆ ὥρα τοῦ ἔτους, ἡ νεκρά, οὕτως εἶπεῖν, καὶ τὸ ἀπαίσιον ἔτος 1870 ἐπλησίαζε ν' ἀρχίσῃ.

Κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν, δύο γυναῖκες, περιτετυλιγμέναι διὰ μελανῶν μανδυῶν, ἀνήρχοντο περὶ τὴν ἀγούσαν ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ τοῦ Σανοῦ εἰς Κορμέλι, οὕτινος αἱ οἰκίαι ἐγείρονται ἀμφιθεατρικῶς ἐνώπιον αὐτῶν, εἰς ἀπόστασιν δύο χιλιομέτρων.

Ἡ νεωτέρα, ἀξιοσημειώτως ὠραία, ἠρειδετο ἐπὶ τῆς ἐτέρας μετὰ ζωροῦ αἰσθήματος πεποιθήσεως καὶ εὐγνωμοσύνης.

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα μὴ ἀδυναμίας, εἶπεν ἡ γραῖα, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἐχθρὸς. Μὴν ὑποχωρήσῃς. Ἐὰν γυρίσῃ πίσω, θὰ πῆσῃ εἰς τὰ ποδάρια σου. Καταπάτησέ τον.

Ἡ νέα ἤκουε, χωρὶς ἴσως νὰ θέλῃ νὰ ἐννοήσῃ. Ἦτο παραδεδομένη ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν εὐδαιμονίαν, τοῦ ὅτι θὰ ἐπανέβλεπε τὸ τέκνον τῆς, τὴν ἀφορμὴν τῶν δεινῶν τῆς, ὅπερ ἐλάτρευεν ἐν τούτοις διὰ τῆς τόσῃ παντοδυνάμου μητρικῆς λατρείας.

Ἡ Ἀμώνη, διότι οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν βεβαίως ἐμάντευσαν ὅτι ἦτο ἐκεῖνη, ἠδυνήθη εἰς διάστημα μόνον ὥρων τινῶν νὰ ἀποκτήσῃ ὕψος ἀπλῆς γυναικὸς ἐξ ἐκείνων, αἵτινες διέρχονται ἀπαρατήρητοι.

Φθάσασαι εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τῶν οἰκιῶν τοῦ Κορμέλι ἔστρεψαν δεξιὰ, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Φρανκοβίλ, καὶ ταχέως διέκρινον εἰς τὴν ἀκραν στενῆς ὁδοῦ, οἰκίαν μετρίου ἐξωτερικοῦ, ἀσβεστόκτιστον, παρὰ τὴν γωνίαν γηπέδου περιπεφραγμένου ὑπὸ δένδρων.

Τὸ γήπεδον ἐκεῖνο ἦτο ἀπλοῦς λαχανόκηπος.

— Ἐκεῖ εἶναι, εἶπεν ἡ Σολάνζη, καὶ ἡ καρδιά τῆς, ἔπαλλεν.

Ἡ θύρα τῆς οἰκίας ἦτο κλειστή.

Ἐκρούσαν οὐδεὶς ἀπήνησεν ἐκάλεσαν, οὐδεὶς ἐνεφανίσθη.

Τότε ἀπεφάσισαν νὰ διαρρήξωσι τὴν θύραν.

Ἦτο εὐκολον, διότι αὕτη ἐκλείετο μόνον δι' ἀπλοῦ σύρτου.

Προφανῶς οἱ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες δὲν ἐφοβοῦντο κλέπτας.

Τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς ἦτο πενιχρόν, ἀλλὰ καθαριότητος ἀμέμπτου.

Ἐνώπιον τῆς ἐστίας, πύραυνον ἀρχαίας κατασκευῆς διέχεεν εὐάρεστον θερμοκρασίαν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, τὸ ἀρκούντως εὐρύχωρον καὶ χρησιμεῖον τριπλῶς, ὡς αἴθουσα, δηλαδή, ὡς μαγειρεῖον καὶ ὡς κοιτῶν. Ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀσβέστω κεχρισμένου, ὑπῆρχον χύτραι καὶ κρόμμυα σὺν ζωγραφίαις κακοσχημοῖς, αἵτινες θὰ προήρχοντο βεβαίως ἐκ τοῦ μηχανουργεῖου τοῦ Ἐπινάλ.

Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐπιμελῶς καθαρισμένου, δὲν ὑπῆρχεν οὐδ' ἴχνος κόνεως. Ἐντὸς ἀγγείων, φυτὰ δροσερώτατα, παρὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, προσέθετον εὐάρεστον τινα ὄσφιν, μεταξὺ τῶν κοινῶν τρυβλίων καὶ τῶν καθίσκων τοῦ ὕδατος τεθειμένα.

Ἰστάμενός τις εἰς τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας ἔβλεπε μεγαλοπρεπὲς πανόραμα. Τὸ Ἀρζαντέλι μὲ τὰς λευκάς του οἰκίας, τὸν Σηκουάναν ὡς ὑπερμεγέθη ὄσφιν ἐξελισσόμενον ἀνὰ τὴν παιδιὰδα, μακρὰν δέ, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος, τοὺς Παρισίους, τὸν ὠκεανὸν τοῦτον τῶν κτιρίων, τὸ κινούμενον τέρας, τοῦ ὁποίου νομίζει τις ὅτι, καὶ μακρόθεν ἀκόμη, ἀκούει τὸν ἀναβρασμόν, τὸν παρεμφερῆ πρὸς βιαίαν πλήμμυσαν θαλάσσης.

Ἀλλὰ τὴν Σολάνζην πῶς δὲν ἀπησχόλει τὸ θέαμα ἐκεῖνο.

Μόλις εἰσῆλθε διέκρινε μόνον μικρὸν λίκνον εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου εὐρισκόμενον, λίκνον πενιχρόν ἐκ λίγου πεπαλαιωμένου, μὲ κεκλεισμένα παραπετάσματα ἐκ πρασίνου σάγου.

ᾤρησε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο κατ' ἀρχὰς προσήλωσε τὸ οὐς αὐτῆς καὶ ἠκροάσθη τὴν πνοὴν τὴν ἀνεπαισθήτως σχεδὸν ἐξερχομένην τοῦ παιδικοῦ ἐκείνου στήθους. Παρεμέρισε μετὰ προφυλάξεως τὰ παραπετάσματα καὶ ἐμειδίασε